

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9823-08-09 צמח נ' רוכברגר (ראש עיריית רמת הש

בפני כב' השופטת רונית פינצ'וק אלט

תובעים צבי צמח
ע"י ב"כ עו"ד ד"ר חיים משגב

נגד

נתבעים יצחק רוכברגר
ע"י ב"כ עו"ד טלי בן סימון

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)**פסק דין**

לפני תביעה בעילה של פרסום לשון הרע מכוח [חוק איסור לשון הרע](#), תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") ובעולת הנגישה, מכוח סעיף 60 [לפקודת הנזיקין](#) (נוסח חדש) (להלן: "הפקודה").

א. העובדות הצריכות לעניין וטענות הצדדים .

ביום 30.6.09 הוגשה על ידי הנתבע, ראש עיריית רמת השרון, תלונה במשטרה כנגד התובע שהיה בעת הרלוונטית לתביעה יו"ר ועד העובדים בעירייה, לפיה איים התובע על הנתבע (להלן: "התלונה"). על-פי הרישום באישור המשטרה בדבר הגשת תלונה, הוגשה התלונה בגין איומים שאירעו ביום 1.1.09, אך לטענת הנתבע, מדובר ברישום שגוי והתלונה הוגשה בגין איומים שהושמעו סמוך להגשת התלונה, לפחות בשלוש הזדמנויות שונות, ובפני אנשים שונים.

לטענת התובע, הוגשה התלונה, ממניעים זרים, כדי לקדם את מאבקו של הנתבע בתובע ובנציגות העובדים בעיריית רמת השרון.

לטענת הנתבע, הרקע לאיומים היה דרישות שהתובע הפנה אל הנתבע, להפעיל את השפעתו על מנת שהתובע יוחזר לתפקידו כמאמן קבוצת הכדורגל של רמת השרון, לאחר שפוטר מתפקיד זה. קודם לכן, לטענת הנתבע, פעל התובע כמאמן הקבוצה ללא אישור מועצת העיר כנדרש על פי דין.

התובע טוען כי הנתבע הגיש את התלונה בזדון, ללא סיבה סבירה, דבר שגרם לפגיעה בשמו הטוב של התובע.

לטענת התובע, התלונה הייתה כה מופרכת שהמשרה אף לא זימנה את התובע לחקירה, ותיק החקירה נסגר. מנגד, טוען הנתבע, כי התובע הוזהר על ידי המשרה, וכי עצם העובדה שהתלונה נסגרה, לא מעיד על כך שלא היה בה ממש או שהיא נעשתה מטעמים שאינם ענייניים.

עוד טוען התובע, כי התלונה זכתה, בעידודו של הנתבע, לכיסוי תקשורתי רב, דבר שהעצים את הפגיעה בשמו הטוב. הנתבע מכחיש הן את עצם הכיסוי התקשורתי הרב והן כי הדבר נעשה בעידודו. נהפוך הוא, לטענתו, מי שהעביר מידע לכלי התקשורת הוא התובע עצמו. בנוסף מכחיש הנתבע כי לתובע יש שם טוב.

לטענת התובע, עוד בטרם שהנתבע ידע מה יעלה בגורל תלונתו, החל הנתבע בהליכי השעיה כנגד התובע, אך הליך השימוע, בפני מנכ"ל העירייה, לא הוליד דבר. הנתבע טוען כי בעקבות הגשת תלונה במשרה כנגד עובד רשות מן הראוי לפתוח בהליכי השעיה, שתחילתם בשימוע, וכך נעשה בענייננו.

התובע טוען כי כתוצאה ממעשי הנתבע, סבל התובע נזק רפואי ותדמיתי. התובע טוען לזדון מצידו של הנתבע ועותר לכפל הפיצוי הקבוע בסעיף 7א לחוק.

הנתבע מכחיש כי נגרם לתובע נזק כלשהו. כן לטענתו, התלונה מהווה פרסום מוגן מכוח סעיף 15 (8) לחוק.

ב. דיון והכרעה .

כעולה מחומר הראיות שלפני, יחסי התובע והנתבע, שבעבר שיתפו פעולה והיו ביחסים תקינים ואף טובים, עלו על שרטון, ובסופו של דבר הגיעו אף להליכים משמעותיים ומשפטיים, בין היתר, במסגרת התובענה שלפני.

ב.1. לשון הרע .

מטעם התובע העיד הוא עצמו בלבד. מטעם הנתבע העידו, בנוסף אליו, גם אחותו, הגב' טובה מאיר, וכן ניצב משנה שמעון לביא, שהיה בעת הרלוונטית מפקד תחנת גלילות הפועלת גם בשטח רמת השרון, מר יעקב דיין ועו"ד מנחם בלום, המשמש כיועץ משפטי לעירייה.

התובע הכחיש כי אמר את הדברים המיוחסים לו על ידי הנתבע ועדים מטעמו, והכחיש כי השמיע כלפי הנתבע מילות איום, אם כי אישר שאמר לאנשים שונים כי הנתבע בגד בו או בגד באמונו וכן כי אם ימשיך הנתבע להתנהל כפי שהוא עושה הוא יכול למצוא עצמו "כמו הירשזון".

הנתבע העיד כי התובע חזר ופנה אליו כדי שיפעיל השפעתו על מנת שהתובע יחזור לאמן את קבוצת הכדורגל בעיר והאשים אותו שהוא זה שעומד מאחורי הפסקת עבודתו כמאמן. על-פי עדותו, לחצים אלה הופעלו עליו כמעשה של יום ביומו, בפגישות עבודה ובפגישות לא מתוכננות שהתובע זימן עצמו אליהן למשרד הנתבע, על דעת עצמו. כשסירב הנתבע לדרישות, התבטא כלפיו התובע במילים כמו "זבל", "בוגד", "שקרן" ועוד, וכן החל משמיע איומים שונים כלפי הנתבע בפני אנשים שונים שידע

שהם מקורבים לנתבע ויעבירו אליו את המסרים. כן העיד הנתבע כי כאשר נפטר אביו של התובע, רצה הנתבע לבוא לנחמו, אך חברים משותפים שהיו ב"שבעה", מסרו לנתבע כי כדאי שלא יגיע לניחום אבלים שכן שמע את התובע ובני משפחתו שאמרו למנחמים כי אם יגיע – יפגעו בו.

בנוסף העיד הנתבע כי מייד לאחר ה"שבעה" מסרה אחותו של הנתבע לנתבע כי פגשה בתובע בבית קפה ברמת השרון, וזה החל לחרף ולגדף את הנתבע בקול רם במטרה שהיא תשמע ותעביר את המסר.

עוד העיד הנתבע כי יום לפני הגשת התלונה סיפר לו מר קובי דיין כי נסע בפקק תנועה במקביל לנתבע אשר אמר לו דרך חלון המכונית: **"החבר שלך שקרן, בוגד ורמאי יש לי עליו חומר, הוא לא נתן לי לאמן את הקבוצה אז אני אושיב אותו עם הירשזון"**.

הגב' מאיר ומר דיין העידו גם הם על חילופי הדברים האמורים. בנוסף העיד ניצב משנה לביא כי סמוך להגשת התלונה התקשר אליו הנתבע שנשמע מבוהל ואמר כי הוא מרגיש מאוים. כחצי שעה לאחר מכן הוא נפגש איתו והתרשם שהנתבע "לחוצ" ומבוהל. על-פי עדותו, מסר לו הנתבע כי קיבל מהתובע מסרים דרך צדדים שלישיים, אם כי לא מסרים ישירים. כן זכר ניצב משנה לביא כי דובר על מסע איומים, לא באופן ישיר, על רקע אי מינויו של התובע למאמן קבוצת הכדורגל, ואת הרמזים הנטענים המתייחסים להירשזון. בנוסף העיד כי אמר לנתבע שאם הוא חש מאוים הוא ממליץ כי יגיש תלונה במשטרה. בתלונה עצמה לא טיפל אלא העביר אותה לתחנה אחרת. על-פי עדותו התלונה נבדקה על ידי קצין חקירות ברמה המרחבית ומתוך עיון בתיק עולה כי אין עבירה של איומים, וכי ממרחב ירקון התקשרו לתובע והתריעו בפניו שראש העיר הגיש נגדו תלונה ובמידה ותוגש תלונה נוספת יפתח נגדו תיק פלילי, ולאחר מכן נסגר התיק.

תוכן הדברים שנמסרו על ידי הנתבע למשטרה לפיהם איים הנתבע על התובע, הוא דבר העלול להשפיל או לבזות אדם בשל מעשים המיוחסים לו כאמור בסעיפים 1(1), 1(2) לחוק או לפגוע במשרתו כאמור בסעיף 1(3) לחוק.

הנתבע טוען כי הגשת התלונה במשטרה חוסה תחת הגנת תום הלב המעוגנת בסעיף 15 לחוק הקובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:
(8) הפרסום היה... תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה..."

לטענתו, נולדה התלונה על רקע איומים שהוא קיבל מהתובע, שלא באופן ישיר, אלא באמצעות אחרים.

התובע טוען שלא היה יסוד להגשת התלונה, שהנתבע עצמו לא האמין באמיתותה והראיה שהמשטרה אף לא זימנה את התובע לחקירה.

סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), העוסק בעבירת האיומים קובע: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו..."**

דהיינו, איום על פי [חוק העונשין](#) יכול להיעשות בכל דרך שהיא, בין במישרין ובין בעקיפין.

המשטרה היא הרשות המוסמכת לקבל תלונות ולחקור חשדות לביצוע עבירות פליליות. ראה: א' [שנהר דיני לשון הרע](#) (1997), 304 (להלן: "שנהר").

נצי"מ לביא העיד כי אמר לנתבע שאין בדברים משום איום ישיר, אך אם הוא חש מאוים, הוא רשאי להגיש תלונה במשטרה (עמ' 24, שורות 18-22 לפרוטוקול). כך גם אמר לנתבע היועץ המשפטי, עו"ד בלום. דברים אלה שנאמרו על ידם – בדיון יסודם. די בכך שהנתבע הרגיש מאוים, ודבר זה נוצר משורת דברים מצטברים שנאמרו לאחרים בתוספת התנהגותו, דבריו, ומן הסתם גם טון קולו, של התובע כלפיו, כדי שהוא יהיה זכאי לפנות עם תחושות אלה למשטרה. מטבעם של איומים, שאינם רק ישירים או בכתב, אלא גם עקיפים, מרומזים ונסתרים, והמשטרה מופקדת גם על מלאכת החקירה של תלונות בלתי מפורשות אלה.

אין חובה שתלונה בגין איומים תוביל לפתיחת חקירה או לכך שהמשטרה תצבור מספיק ראיות על מנת שתוכל להמליץ על הגשת כתב אישום, על מנת להראות כי המתלונן היה תם לב בהגשת התלונה.

לכן, העובדה שלא נפתחה חקירת משטרה, והתובע לא נחקר בגין התלונה, אין בה כדי להעיד שהתלונה הוגשה על ידי הנתבע שלא בתום לב וכאשר הוא לא האמין באמיתותה.

מן הראוי לאפשר לאדם המרגיש מאוים לפנות למשטרה בתלונה, גם אם נמצא כי מבחינת הדיון הפלילי בסופו של דבר לא מוצאים לנכון להמשיך בבירור.

זאת ועוד, בעניינינו אין לומר שהמשטרה לא עשתה דבר בעניין התלונה. ממכתב ראש לשכת החקירות במרחב ירקון של המשטרה, עולה כי חוקר משטרה שוחח עם התובע והזהירו (נספח 2 לתצהיר הנתבע, מוצג נ/5). לא ניתן לדעת בוודאות אם התובע אכן הוזהר על ידי המשטרה שכן התובע מכחיש זאת, אולם אין לומר כי המשטרה לא עשתה דבר עם התלונה. על-פי עדותו של נצי"מ לביא, נאמר לו על ידי קצין החקירות שמהמשטרה יצרו קשר טלפוני עם התובע והתריעו בפניו כי הנתבע הגיש נגדו תלונה וכי במידה ותוגש תלונה נוספת, יפתח נגדו תיק פלילי (עמ' 25, שורות 17-19 לפרוטוקול).

התובע הכחיש כי אמר לתובע ש"יחסל אותו פוליטית" (עמ' 10 ש' 16-24 לפרוטוקול). עם זאת, התובע לא הביא עדים כלשהם. הנתבע, לעומת זאת, הביא עדים שתמכו בגרסה בדבר ההתבטאויות השונות של התובע, ובנוסף העידו על כך שהנתבע הרגיש מאוים על ידי התובע כתוצאה מההתבטאויות של התובע לפני אחרים. נצ"מ לביא העיד כי בשיחת הטלפון, נשמע הנתבע מבוהל ואמר כי הוא מרגיש מאוים. לכן הציע נצ"מ לביא לנתבע להגיע לביתו, ואכן הגיע תוך כחצי שעה (עמ' 21, שורות 1-9 לפרוטוקול). כשהגיע, נראה לו הנתבע "לחוץ" ונסער, וסיפר לו על האיומים הנטענים (עמ' 21, שורות 29-32 לפרוטוקול).

גם היועץ המשפטי לעירייה, עו"ד בלום, העיד כי הנתבע נכנס ללשכתו סמוך ליום 30.6.09, כשהוא נסער מאוד וסיפר לו שהתובע איים עליו באמצעות אחרים, וכי הוא מרגיש מאוים. כן העיד שסגן ראש העיר דאז, מר מאיר דורון, סיפר לו שהתובע אמר לו כי יחסל את הנתבע פוליטית, שיעשה לנתבע בלגן בעירייה וכי יושיב אותו ליד הירשזון בכלא (עמ' 39, שורות 11-20 לפרוטוקול). כאמור, גם עו"ד בלום ייעץ לנתבע להגיש תלונה למשטרה (עמ' 41, שורות 9-10 לפרוטוקול).

לכך יש להוסיף כי מדובר במתלונן שהוא ראש ראשות מקומית, ומי שלא אחת קיבל איומים כאלה ואחרים מאנשים שונים. על רקע נסיבות אלה, די בתחושת האיום שהתעוררה בו כדי שיהיה זכאי להגיש תלונה למשטרה על מנת שתבדוק אותה. וודאי שאין לומר כי "הפרסום" קרי: הגשת התלונה במשטרה, חרג מהסביר

לפיכך אינני מקבלת את טענת התובע כי הנתבע עשה את "הפרסום", קרי: הגשת התלונה במשטרה כאשר הוא לא האמין באמיתותו, או כי "הפרסום" חרג מתחום הסביר, כאמור בסעיף 16 לחוק.

התובע טוען כי נסיבות שאירעו לאחר הגשת התלונה במשטרה יש בהן כדי לתמוך את טענתו לפיה נעשתה התלונה שלא בתום לב, כשהוא מכוון לכך שבעקבות הגשת התלונה, זומן התובע לשימוע בהליך בבית הדין למשמעת של הרשויות המקומיות. לא מצאתי ממש בטענה זו. הנתבע חש מאוים, דבר שהצדיק את הפנייה למשטרה, ובעקבות זאת נפתחו ההליכים המשמעתיים, על-פי סעיף 20 לחוק הרשויות המקומיות (משמעת), תשל"ח-1978.

למעלה מהצורך אוסיף כי הלכה היא כי כאשר מתלונן מאמין באמיתות תלונתו, קמה לו ההגנה שבסעיף 15(8) לחוק, גם אם התלונה הוגשה על ידו מתוך רצון לפגוע. ראה: [ע"א 788/79 ריימר נ' עיזבון רייבר, פ"ד לו\(2\) 141, 149-150 \(1981\)](#). שנהר לעיל, בע' 306-307.

בנסיבות העניין, אני מקבלת את עדותו של הנתבע לפיה האמין באמיתות תלונתו, דהיינו האמין כי התובע שולח כלפיו, באמצעות אחרים, מסרים מאיימים, וזאת, בין היתר, על רקע התנהגותו של התובע שנחזתה בעיני הנתבע ככוחנית ובריונית (עמ' 50, שורות 30-31 לפרוטוקול).

לפיכך אין בהליכי ההשעיה שנפתחו נגד התובע כתוצאה מהגשת התלונה במשטרה כדי ללמד על חוסר תום לב מצידו של הנתבע בהגשת התלונה.

אין מקום לדרוש מהנתבע כי טרם שיגיש תלונה, יבדוק אותה כדי להיווכח באמיתותה.
 "אין להעלות על הדעת כי כל אימת ועולה חשד בלבו של פלוני, עליו לאמת את החשד
 תחילה עם החשוד עצמו, אין גם לדרוש כי יערוך חקירות פרטיות או כיוצא באלה פעולות,
 לפני פנייתו למשטרה. בכגון אלה, הפניה למשטרה היא הפעולה הטבעית והסבירה ביותר
 ואין להלין עליה. שונה היה המצב כמובן לו היה המערער מציג חשדותיו בפני אחר ולא
 בפני המשטרה..."
 (ע"א 310/74 שיטריט נ' מזרחי, פ"ד ל(1) 389, 392 (1975).

לא מצאתי ממש בטענת התובע לפיה יש לזקוף לחובתו של הנתבע את העובדה שהוא לא זימן לעדות
 את כל האנשים שמהם הבין כי הוא מאוים על ידי התובע. די בעדים שהביא, במיוחד כאשר התובע,
 עצמו, לא זימן עדים כלשהם מלבדו.

לא ראיתי לנכון להתייחס לפסקי הדין שניתנו בסכסוכים המשפטיים הנוספים שהצדדים היו
 מעורבים בהם, שכן אין בהם כדי לסייע בהכרעה בעניין שלפני.

מהאמור לעיל עולה כי דין התביעה בעילה של לשון הרע – להידחות.

2. נגישה .

סעיף 60 לפקודה קובע:

"נגישה היא פתיחתו או המשכתו של הליך נפל – למעשה, ובזדון, ובלי סיבה סבירה
 ומסתברת – נגד אדם, בפלילים או בפשיטת רגל או בפירוק, וההליך חיבל באשראי שלו או
 בשמו הטוב או סיכן את חירותו, ונסתיים לטובתו, אם היה ההליך עשוי להסתיים כך; אך
 לא תוגש תובענה נגד אדם על נגישה רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה
 בהליכים."

מכאן, שכדי שתתקיים העוולה יש צורך בקיומם של מספר תנאים מצטברים: האחד, פתיחה של
 הליך נפל. השני, בזדון. השלישי, בלי סיבה סבירה ומסתברת. הרביעי, בפלילים או בפשיטת רגל או
 בפירוק. החמישי, ההליך חיבל באשראי של הנפגע או בשמו הטוב או סיכן את חירותו.

על יסוד המסקנות לעיל, בפרק העוסק בעוולת לשון הרע, משנקבע כי התלונה הוגשה בתום לב, ולא
 מתוך זדון, דין התביעה ברכיב של עוולת הנגישה – להידחות.

לפיכך, גם דין התביעה בעוולה של נגישה – להידחות.

ג. פסיקתא .

לאור כל האמור לעיל, נדחית התביעה.

בנסיבות המיוחדות של העניין, בהתחשב בסבל שנגרם לתובע כתוצאה מהגשת התלונה כלפיו, תלונה, שבסופו של עניין, לא נפתחו נגד התובע הליכים בעטיה, והוא אף לא זומן לחקירה, לא ראיתי לנכון לעשות צו להוצאות.

רונית פינצ'וק אלט 54678313
ניתן היום, י"ב אדר תשע"ג, 22 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)